

dan de geldvordering en de ingetrokken vordering, zodat daaraan voorbij wordt gegaan.

Voor zover eisers iets anders heeft bedoeld, is dat uit de dagvaarding en de daarop gegeven toelichting ter zitting onvoldoende kenbaar. Uit het vorenstaande volgt dat de grondslag onrechtmatige daad geen verdere bespreking behoeft. Nu eisers geen andere grondslagen heeft aangevoerd, dienen de vorderingen te worden afgewezen.

Proceskosten en nakosten

4.16. Eisers zal als de in het ongelijk te stellen partij in de proceskosten worden veroordeeld. De gemeente heeft veroordeling gevraagd van eisers in de volledige proceskosten, met toepassing van art. 1019h Rv. Afgaand op de inhoud van de dagvaarding, in het bijzonder de ruimte die de delen over de grondslagen auteursrechtinbreuk respectievelijk onrechtmatige daad innemen, is de voorzieningenrechter van oordeel dat 80% van de proceskosten van de gemeente zijn toe te wijzen aan de grondslag auteursrechtinbreuk. De voorzieningenrechter zal bij de vaststelling van het salaris van de advocaat van de gemeente samenhangend met de gestelde auteursrechtinbreuk aansluiting zoeken bij hetgeen op basis van de Indicatietarieven in IE-zaken pleegt te worden toegewezen bij een eenvoudig kort geding, zijnde € 6.000, nu het in de kern om een overzichtelijke auteursrechtzaak gaat. De feiten zijn niet veelomvattend en over het juridisch kader hebben partijen ook niet veel complicaties opgeworpen. Het salaris advocaat samenhangend met de gestelde auteursrechtinbreuk wordt daarom vastgesteld op een bedrag van € 4.800 (80% x € 6.000). De resterende 20% van het advocatensalaris zal op basis van het liquidatietaarif worden vergoed, ter hoogte van € 163,20 (20% x € 816).

Ten aanzien van de door de gemeente opgevoerde interne bedrijfskosten ad € 2.936,65, heeft eisers aangevoerd dat er geen wettelijke grondslag bestaat voor het opvoeren van deze kosten. Volgens hem komen kosten van ambtenaren, nu zij in dienst zijn van de overheid, niet voor vergoeding in aanmerking. De voorzieningenrechter volgt eisers hierin niet. Kosten die een partij zelf heeft gemaakt (naast de kosten van diens advocaat) vallen onder 'andere kosten' in de zin van art. 1019h Rv en komen derhalve voor vergoeding in aanmerking, indien zij redelijk en evenredig zijn. Daarbij maakt het geen verschil of die partij een overheidsinstantie is of niet. Nu gesteld noch gebleken is dat de opgevoerde interne bedrijfskosten onredelijk of onevenredig zouden zijn, zal 80% van het gevorderde bedrag, te weten € 2.349,32, als zijnde andere kosten van de gemeente die samenhangen met de gestelde auteursrechtinbreuk worden toegewezen. Vermeerderd met het

griffierecht (€ 1.929) zal ter zake van de proceskosten van de gemeente een totaalbedrag van € 9.241,52 worden toegewezen.

4.17. De voorzieningenrechter zal voorts de gevorderde veroordeling in de nakosten als onbestreden toewijzen op de wijze als in het dictum omschreven alsmede de gevorderde wettelijke rente over de proceskosten en de nakosten.

4.18. De veroordeling in de proceskosten en de nakosten zal, zoals door de gemeente verzocht, uitvoerbaar bij voorraad worden verklaard en hoofdelijk worden uitgesproken.

5 De beslissing

De voorzieningenrechter

5.1. wijst de vorderingen af;

5.2. veroordeelt eiser 1 en NFLS hoofdelijk, zodat indien en voor zover de één betaalt ook de ander zal zijn bevrijd, in de proceskosten, tot aan deze uitspraak aan de zijde van de gemeente vastgesteld op € 9.241,52, te vermeerderen met de wettelijke rente als bedoeld in art. 6:119 BW over dit bedrag met ingang van veertien dagen na dagtekening van dit vonnis tot aan de dag der algehele voldoening;

5.3. veroordeelt eiser 1 en NFLS hoofdelijk, zodat indien en voor zover de één betaalt ook de ander zal zijn bevrijd, in de na dit vonnis ontstane kosten, begroot op € 131 aan salaris advocaat, te vermeerderen, onder de voorwaarde dat eisers niet binnen veertien dagen na aanschrijving aan het vonnis heeft voldaan en er vervolgens betekening van de uitspraak heeft plaatsgevonden, met een bedrag van € 68 aan salaris advocaat, te vermeerderen met de wettelijke rente als bedoeld in art. 6:119 BW over de nakosten met ingang van veertien dagen na dagtekening van dit vonnis tot aan de dag der algehele voldoening;

5.4. verklaart dit vonnis wat betreft de veroordeling in de proceskosten en de nakosten uitvoerbaar bij voorraad.

RVR 2016/93

RECHTBANK OVERIJSSSEL

20 mei 2016, nr. ak_15_648_15_2084

(Mrs. W.J.B. Cornelissen, J.H. Keuzenkamp, D. Hardonk-Prins)

Art. 2.12 lid 1 onderdeel a onder 2 Wabo; art. 4 lid 9 Bijlage II Bor; art. 15 Wro

ECLI:NL:RBOVE:2016:1742

Beleidsvrijheid kruimelgevallen. Reikwijdte. Impliciete vrijstelling.

Hoe ver gaat de beleidsvrijheid van B&W bij het verlenen van een omgevingsvergunning met gebruikmaking van de kruimelge-

vallenregeling? Wat is de reikwijdte van de vrijstelling uit 2006?

Twee concurrente fietsenhandelaren in Vroomshoop. Naar aanleiding van een handhavingsverzoek van de één (Luvro) gericht tegen de activiteiten van een andere fietsenhandel (Gevro). Volgens Luvro zijn de activiteiten van Gevro in strijd met het bestemmingsplan, vandaar dat zij B&W van de gemeente Twenterand heeft verzocht handhavend op te treden. Vervolgens verleent B&W (alsnog) een omgevingsvergunning voor strijdig gebruik met het bestemmingsplan om de activiteiten toe te staan, en maakt daarbij gebruik van de kruimelgevallenregeling. De concurrent gaat in bezwaar en beroep tegen de verleende omgevingsvergunning voor strijdig gebruik, zij stelt dat dit in strijd is met de Detailhandelsstructuurvisie 2011-2016 van de gemeente Twenterand. De vergunninghouder gaat in beroep tegen het handhavingsbesluit en stelt dat er geen strijd is met het bestemmingsplan en dat in 2006 een ongeclausuleerde vrijstelling voor volumineuze detailhandel is verleend. Beide beroepen worden door de rechtbank gevoegd behandeld. Gevro doet een beroep op de vrijstelling uit 2006, daartoe overweegt de rechtbank als volgt. Bij besluit van 12 juni 2006 heeft verweerder aan Gevro een reguliere bouwvergunning verleend voor het oprichten van een bedrijfsgebouw met woning (...), waarbij tevens vrijstelling is verleend van art. 4, lid 17, sub b van de planvoorschriften (...), te weten voor detailhandel in volumineuze goederen.

Op grond van de aanvraag van Gevro (...) stelt de rechtbank vast dat genoemde vrijstelling enkel aan Gevro is verleend om naast reparaties het voor Gevro mogelijk te maken volumineuze detailhandel uit te oefenen in de vorm van verkoop van bromfietsen/bromscooters, crossmotoren, onderdelen, accessoires en kleding. De stelling van Gevro dat op 12 juni 2006 een ongeclausuleerde vrijstelling is verleend wordt derhalve door de rechtbank niet gevolgd. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de gewijzigde bedrijfsactiviteiten van Gevro in de vorm van detailhandel in (elektrische) fietsen en aanverwante goederen in strijd zijn met het bestemmingsplan.

Ten aanzien van de verleende vrijstelling overweegt de rechtbank dat B&W ten onrechte gebruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid op grond van de kruimelregeling. De rechtbank is van oordeel dat verweerder nimmer vrijstelling heeft verleend voor de verkoop van fietsen, elektrische fietsen en aanverwante artikelen. De door verweerder overgenomen stelling van de Bezwaarschriftencommissie dat een elektrische fiets naar aard vergelijkbaar is met een bromfiets/bromscooter en dat er ook qua omvang geen verschil is tussen een showroom/winkel met bromfietsen/bromscooters of fietsen/elektrische fietsen, volgt de rechtbank niet, nu een bromfiets

zowel qua aard als omvang wel degelijk verschilt van een (elektrische) fiets en een bromfiets/bromscooter in 2006 nog door verweerder onder de volumineuze detailhandel werd geschaard.

Rb.: De rechtbank stelt verder vast dat verweerder (...) naar voren heeft gebracht dat er sprake is van 'gevestigde rechten' van een reeds bestaande winkel en daarbij heeft gewezen op het fenomeen 'impliciete vrijstelling'. De rechtbank is van oordeel dat verweerder er bij de belangenafweging ten onrechte vanuit is gegaan dat er sprake is van een bestaande detaillist met een bestaand recht (mede op grond van een ambtelijke toezegging) en een nering die qua ruimtelijke uitstraling overeenkomt met verkoop van bromfietsen/crossmotoren.

Zie ook:

- ABRvS 20 juni 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BW8853: impliciete vrijstelling;
- ABRvS 11 februari 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BH2492;
- Deters, R.F.C. *De reikwijdte van de kruimellijst onder de Wabo*, Gst 2012/23.

Zie anders:

- Rb. Amsterdam 10 mei 2016, ECLI:NL:RBAMS:2016:2752: tijdelijk schoolgebouw Buikslotermeer;
- Rb. Noord-Nederland 26 april 2016, RVR 2016/69 (AZC);
- Rb. Zeeland-West-Brabant 19 december 2014, ECLI:NL:RBZWB:2014:8601: unit voor verslavingszorg.

Wenk:

In deze uitspraak stelt de Rechtbank Overijssel paal en perk aan de beleidsvrijheid van B&W om een omgevingsvergunning voor strijdig gebruik te verlenen, met gebruikmaking van de 'kruimelgevallenregeling' ondanks dat de aanvraag lijkt te voldoen aan de vereisten van art. 4 onderdeel 9 bijlage II bij het Bor. Deze toetsing van de verleende vergunning door de Rechtbank Overijssel is enigszins in strijd met de vaste jurisprudentie van de Afdeling waarin wordt overwogen dat verlening van een omgevingsvergunning voor strijdig gebruik een bevoegdheid is waarbij het bestuursorgaan beleidsvrijheid heeft en de rechter de beslissing terughoudend dient te toetsen, dat wil zeggen zich voor wat betreft de inhoudelijke keuzes moet beperken tot de vraag of verweerder in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen om al dan niet omgevingsvergunning te verlenen.

De overwegingen van B&W over de ruimtelijke uitstraling van de activiteit worden indringend getoetst. Dit valt op nu uit de jurisprudentie volgt dat niet is beoogd de toepassing van deze bevoegdheid te beperken

tot planologisch ondergeschikte gevallen. In andere recente zaken werd de kruimelgeval- lenregeling aangewend om in afwijking van het bestemmingsplan het gebruik als school- gebouw, azc of een unit voor verslavingszorg toe te staan, de verleende vergunning werd in die gevallen door de rechter terughou- dend getoetst én in stand gelaten. Blijkbaar vindt de rechtbank in deze zaak de motive- ring van verweerder dat er sprake zou zijn van 'bestaande rechten' en een 'impliciete vrijstelling' te ver gaan. Het besluit wordt vernietigd onder verwijzing naar het even- redigheidsbeginsel, zonder toepassing van de bestuurlijke lus.

Uit de feiten zoals voren gebracht volgt niet dat de art. 15 WRO-vrijstelling (uit 2006) van de bromfietsenzaak tevens een 'impliciete vrijstelling' zou zijn voor handel in (elektrische) fietsen en accessoi- res. Er is slechts volumineuze detailhandel toegestaan in aanvulling op de reparaties van brommers, fietsen vallen daar niet onder. Voor een impliciete vrijstelling is vol- gens de rechtspraak relevant dat het strijdi- ge gebruik door het bestuursorgaan zonder meer kon worden afgeleid uit de aanvraag en bijbehorende stukken en dat – in weer- wil daarvan – een omgevingsvergunning is verleend.

Voor de reikwijdte van de vrijstelling zijn brieven, mededelingen en tekeningen waarin de aanvrager voorafgaand aan het vrijstellingsverzoek aangeeft welke assorti- menten hij wenst te verkopen, niet relevant, indien deze stukken geen deel uitmaken van de aanvraag van het vrijstellingsbesluit. Een mogelijke toezegging van een ambte- naar dat ook fietsen zouden kunnen worden verkocht is (uiteraard) niet voldoende.

Volgens de rechtbank was er juist sprake van een geclausuleerde vrijstelling, dit valt af te leiden uit het feit dat de vrijstelling was verleend voor handel in volumineuze goederen, ondergeschikt aan het reparatie- bedrijf. De rechtbank toetst niet terughou- dend én wel heel feitelijk of er sprake is van 'volumineuze detailhandel' en daarmee een uitbreiding van een bestaande locatie. Deze indringende toetsing is verbazend, juist om- dat de definitie van 'volumineuze detail- handel' nogal eens verschilt per bestem- mingsplan en provincie, soms worden fietsen juist wel aangemerkt als volumineu- ze goederen.

De ruimtelijke uitstraling van de ver- koop van fietsen, e-bikes en accessoires kan niet gelijk worden gesteld met de (onderge- schikte) verkoop van bromfietsen en cross- motoren. Het is althans niet voldoende om een kruimelgeval te verlenen, volgens de rechtbank. Daarmee lijkt ze te zeggen dat

kruimels planologisch ondergeschikt zou- den moeten zijn. Dat is jammer, want de kruimelgevallen werden nou net serieus ge- nomen.

1. Luvro Vroomshoop Gevro Tweewielers, hierna: Gevro, eiser, gemachtigde mr. H.J.P. Robers,
2. Luvro Tweewielers, hierna: Luvro, eiser, ge- machtigde mr. J. Schoneveld (DAS Rechtsbij- stand), tegen
College van burgemeester en wethouders van Twenterand, verweerder.

Rechtbank, locatie Zwolle:

1 Procesverloop

1.1. Bij besluit van 9 juli 2014 heeft ver- weerder aan eiser I (verder: Gevro) een last onder dwangsom opgelegd inhoudende uiterlijk 1 december 2014 het staken en gestaakt hou- den van de volgende detailhandelsactiviteiten op het perceel Amerikalaan 12-14 te Vrooms- hoop:

- in- en verkoop (detailhandel) van elektri- sche fietsen;
- in- en verkoop (detailhandel) van fietsen;
- detailhandel in onderdelen, accessoires en kleding, welke te relateren zijn aan (elektri- sche) fietsen.

1.2. Op 3 september 2014 heeft Gevro bij verweerder een aanvraag voor een omgevings- vergunning ingediend voor genoemd gebruik.

1.3. Bij besluit van 12 februari 2015 heeft verweerder het door Gevro gemaakte bezwaar tegen het besluit van 9 juli 2014 gegrond ver- klaard en laatstgenoemd besluit ingetrokken.

1.4. Gevro heeft tegen het bestreden be- sluit beroep ingesteld. Dit beroep is bij de rechtbank geregistreerd onder nummer Awb 15/648.

2.1. Bij besluit van 12 februari 2015 heeft verweerder aan Gevro een omgevingsvergun- ning verleend voor het gebruiken van een be- drijfshal op eerdergenoemd perceel voor de in- en verkoop van fietsen en bijbehorende accessoires.

2.2. Bij besluit van 19 augustus 2015 heeft verweerder het bezwaar van eiser 2, handelende onder de naam van 'Luvro Tweewielers' (verder: Luvro), onder aanvulling van de moti- vering van het besluit van 12 februari 2015, on- gegrond verklaard.

2.3. Namens Luvro is tegen dit besluit be- roep ingesteld, welk beroep bij de rechtbank is geregistreerd onder nummer Awb 15/2084.

Partijen zijn over en weer in elkaars proce- dures als derde partij aangemerkt.

De beroepen zijn op 1 april 2016 gevoegd ter zitting behandeld. Eiser 1 is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Eiser 2 is

verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigden R. Venema, juridisch beleidsmedewerker handhaving en W.B. Oortman, juridisch beleidsmedewerker ruimtelijke ordening.

3 Overwegingen

Het beroep, geregistreerd onder nummer Awb 15/648

3.1. Gevro voert een bedrijf in tweewielers in een bedrijfshal aan de Amerikalaan 12-14 te Vroomshoop. Bij brief van 10 maart 2014 heeft Luvro aan verweerder verzocht handhavend tegen Gevro op te treden, aangezien de activiteiten van Gevro bestempeld dienen te worden als detailhandel in de vorm van verkoop van fietsen van toebehoren, hetgeen in strijd is met het bestemmingsplan.

3.2. Bij besluit van 9 juli 2014 heeft verweerder dit verzoek gehonoreerd en daarbij overwogen dat de in- en verkoop (detailhandel) van (elektrische) fietsen en detailhandel in onderdelen, accessoires en kleding, welke te relateren zijn aan (elektrische) fietsen op grond van het bestemmingsplan niet is toegestaan. Het door Gevro tegen dit besluit ingediende bezwaar is bij besluit van 12 februari 2015 geëindigd verklaard. Verweerder heeft daarbij overwogen dat vanwege concreet zicht op legalisatie van handhaving wordt afgezien nu in een collegevergadering van dezelfde datum het besluit is genomen Gevro een omgevingsvergunning te verlenen.

3.3. Gevro heeft aangevoerd dat hij wenst te voorkomen dat een deel van het bestreden besluit formele rechtskracht verkrijgt. Gevro is van mening dat verweerder ten onrechte heeft vastgesteld dat de activiteit verkoop van fietsen met bijbehorende accessoires in strijd zou zijn met het bestemmingsplan en de op 19 juli 2006 verzonden bouwvergunning. In 2006 is een ongeclausuleerde vrijstelling verleend op basis van art. 15 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (WRO oud) voor volumineuze detailhandel, aldus Gevro. Verder heeft een ambtenaar van verweerder meegedeeld dat de verkoop van fietsen ook was toegestaan op de huidige locatie. Bij brief van 6 augustus 2015 aan de rechtbank heeft Luvro bestreden dat de activiteiten passen in het bestemmingsplan dan wel dat de activiteiten via een in 2006 verleende ongeclausuleerde vrijstelling zouden zijn vergund. Verder heeft Luvro bestreden dat de woorden van een ambtenaar verweerder zouden kunnen binden.

3.4. Gelet op het feit dat ten tijde van het door Gevro ingediende beroep nog geen sprake was van een onherroepelijke omgevingsvergunning is de rechtbank van oordeel dat Gevro procesbelang heeft en in het door hem tegen

het besluit van 12 februari 2015 ingediende beroep kan worden ontvangen.

3.5. Uit de gedingstukken blijkt dat Gevro bij brief van 24 augustus 2004 aan verweerder te kennen heeft gegeven dat de wens bestaat de beschikking te krijgen over een eigen bedrijfspand. Daarbij heeft Gevro gemeld dat de bedrijfsactiviteiten zullen bestaan uit de in- en verkoop van bromfietsen (circa 22%) en crossmotoren (circa 8%), de verkoop van onderdelen, accessoires en kleding (circa 10%) en de reparaties van bromfietsen en crossmotoren (circa 60%).

Als reactie hierop heeft verweerder bij brief van 15 november 2004 aan Gevro medegedeeld dat op het bedrijventerrein 'Vroomshoop-Oost' de vestiging van een brom- en motorfietsenreparatiebedrijf tot de mogelijkheden behoort.

3.6. Bij besluit van 12 juni 2006 heeft verweerder vervolgens aan Gevro een reguliere bouwvergunning verleend voor het oprichten van een bedrijfsgebouw met woning op het perceel Amerikalaan 12-14 te Vroomshoop, waarbij tevens – voor zover hier van belang – vrijstelling is verleend van art. 4, lid 17, sub b van de planvoorschriften van het bestemmingsplan, te weten voor detailhandel in volumineuze goederen.

3.7. Op grond van de aanvraag van Gevro, zoals opgenomen in de brief van 24 augustus 2004, stelt de rechtbank vast dat genoemde vrijstelling enkel aan Gevro is verleend om naast reparaties het voor Gevro mogelijk te maken volumineuze detailhandel uit te oefenen in de vorm van verkoop van bromfietsen/bromscooters, crossmotoren, onderdelen, accessoires en kleding. De stelling van de gemachtigde van Gevro dat op 12 juni 2006 een ongeclausuleerde vrijstelling is verleend wordt derhalve door de rechtbank niet gevolgd. Verder is de rechtbank van oordeel dat op grond van vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Gevro geen rechten kan ontlenen aan een door een ambtenaar – niet namens verweerder – gedane toezegging. De rechtbank verwijst kortshalve naar bij voorbeeld de uitspraken van 5 februari 2014 en 13 januari 2016 (ECLI:NL:RVS:2014:331 en ECLI:NL:RVS:2016:8).

3.8. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de gewijzigde bedrijfsactiviteiten van Gevro in de vorm van detailhandel in (elektrische) fietsen en aanverwante goederen in strijd zijn met het bestemmingsplan.

3.9. Het door Gevro ingediende beroep tegen het besluit van 12 februari 2015 is ongegrond.

3.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Het beroep, geregistreerd onder nummer Awb 15/2084

4.1. Bij besluit van 12 februari 2015 heeft verweerder afgezien van handhaving en aan Gevro met toepassing van de zogenaamde kruimelregeling een omgevingsvergunning verleend voor het gebruiken van een bedrijfshal op eerdergenoemd perceel voor de in- en verkoop van fietsen en bijbehorende accessoires. Verweerder heeft daarbij overwogen:

“De combinatie van de verkregen rechten voor het verkopen van bromfietsen, crossmotoren en onderdelen, accessoires en kleding, de naar aard en omvang vergelijkbare producten als fietsen en elektrische fietsen, de gewekte verwachtingen in de ambtelijke mail van 29 augustus 2012 en het feit dat er op het perceel en in de directe omgeving voldoende parkeergelegenheid aanwezig is maken dat er voldoende argumenten zijn om de omgevingsvergunning voor het wijzigen van het gebruik te verlenen, zonder dat sprake is van een ongewenste precedentwerking en het bestaande beleid in stand kan worden gelaten. Bovendien is er geen sprake van een duurzame ontwrichting van het aanwezige voorzieningenniveau, indien wordt afgeweken van het bestemmingsplan.”

Naar aanleiding van het door Luvro ingediende bezwaar heeft de commissie bezwaarschriften (verder: de commissie) onder meer overwogen dat een elektrische fiets naar aard vergelijkbaar is met een bromfiets/bromscooter en dat er ook qua omvang volgens de commissie geen verschil is tussen een showroom/winkel met bromfietsen/bromscooters of fietsen/elektrische fietsen. Verweerder heeft in het besluit op bezwaar van 19 augustus 2015 het advies van de commissie overgenomen en – voor zover hier van belang – het besluit van 12 februari 2015 in die zin aangevuld dat er geen strijd is met het detailhandelsbeleid.

4.2. Namens Luvro is – kort samengevat – aangevoerd dat in 2006 door verweerder geen vergunning is verleend voor de verkoop van fietsen, elektrische fietsen en aanverwante artikelen en dat de verleende vergunning in strijd is met de Detailhandelsstructuurvisie 2011-1016 (verder: de structuurvisie) van verweerder.

4.3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat toepassing is gegeven aan art. 2.12, eerste lid, aanhef, sub a, onder 2^a, van de Wabo in samenhang met art. 4, aanhef en onder 9, van Bijlage II bij het Besluit omgevingsrecht (Bor). Bij de toepassing van dit artikel komt verweerder, in aanmerking genomen de bewoordingen en de aard van de bevoegdheid die daarin aan verweerder is toegekend, beleidsvrijheid toe. De rechter moet een zodanige beslissing terughoudend toetsen. Dat wil zeg-

gen dat de bestuursrechter zich moet beperken tot de vraag of verweerder in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen, vooropgesteld dat de voorgenomen activiteit niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Verweerder dient hierbij de betrokken belangen, waaronder die van Luvro, tegen elkaar af te wegen.

4.4. Reeds onder rechtsoverweging 3.7 heeft de rechtbank overwogen dat de op 12 juni 2006 verleende vrijstelling enkel aan Gevro is verleend om naast reparaties het voor Gevro mogelijk te maken volumineuze detailhandel uit te oefenen in de vorm van verkoop van bromfietsen/bromscooters, crossmotoren, onderdelen, accessoires en kleding. De rechtbank is van oordeel dat verweerder nimmer vrijstelling heeft verleend voor de verkoop van fietsen, elektrische fietsen en aanverwante artikelen. De door verweerder overgenomen stelling van de commissie dat een elektrische fiets naar aard vergelijkbaar is met een bromfiets/bromscooter en dat er ook qua omvang geen verschil is tussen een showroom/winkel met bromfietsen/bromscooters of fietsen/elektrische fietsen, volgt de rechtbank niet, nu een bromfiets zowel qua aard als omvang wel degelijk verschilt van een (elektrische) fiets en een bromfiets/bromscooter in 2006 nog door verweerder onder de volumineuze detailhandel werd geschaard.

4.5. De rechtbank stelt verder vast dat verweerder – eerst in het verweerschrift van 17 november 2015 – naar voren heeft gebracht dat er sprake is van ‘gevestigde rechten’ van een reeds bestaande winkel en daarbij heeft gewezen op het fenomeen ‘impliciete vrijstelling’. De rechtbank kan verweerder hierin niet volgen. De rechtbank is van oordeel dat in dit geval geen sprake is geweest van gevestigde rechten op basis van het feit dat reeds detailhandel in niet-volumineuze goederen mocht plaatsvinden of op basis van gewekte verwachtingen. Naar het oordeel van de rechtbank moet het voor Gevro immers vanaf 2006 duidelijk zijn geweest dat de verkoop van (elektrische) fietsen op het bedrijventerrein en niet binnen een aangewezen concentratiegebied voor detailhandel, niet tot de mogelijkheden behoorde en dat hiervoor ook niet eerder een (impliciete) vrijstelling was verleend. Kortheidshalve verwijst de rechtbank in dit kader nog naar hetgeen onder 3.7 is overwogen.

4.6. Verweerder heeft verder aangevoerd dat reeds sprake is van een bestaande detailhandelsfunctie, dat op pagina 60 van de structuurvisie is vermeld dat winkels buiten het concentratiegebied gewoon kunnen blijven bestaan en dat voor hen een beperkte mogelijkheid geldt tot uitbreiding van de huidige vestiging in het kader van de trend van schaalvergroting. De rechtbank kan verweerder ook hierin niet volgen. De rechtbank is van oordeel dat in casu bij Gevro een uitbreiding

van de detailhandelsfunctie heeft plaatsgevonden namelijk van detailhandel in volumineuze goederen naar detailhandel in niet-volumineuze goederen. Deze uitbreiding is niet te zien als een uitbreiding binnen een bestaande detailhandelsfunctie als hiervoor bedoeld. De rechtbank is van oordeel dat verweerder er bij de belangenafweging ten onrechte vanuit is gegaan dat er sprake is van een bestaande detaillist met een bestaand recht (mede op grond van een ambtelijke toezegging) en een nering die qua ruimtelijke uitstraling overeenkomt met verkoop van bromfietsen/ crossmotoren. In plaats daarvan gaat het om een vrijstelling, die enkel bedoeld was om – kort gezegd – de verkoop van bromfietsen/crossmotoren mogelijk te maken naast en ondergeschikt aan het reparatiebedrijf, waarop niet kan worden 'voortgeborduurd' door nu aan Gevro ook de verkoop van fietsen, e-bikes en accessoires toe te staan.

4.7. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen komen tot zijn besluit aan Gevro een omgevingsvergunning te verlenen voor het gebruiken van een bedrijfshal op meergenoemd perceel voor de in- en verkoop van fietsen en bijbehorende accessoires.

5. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit van 19 augustus 2015 moet worden vernietigd wegens strijd met art. 3:4, lid 2, van de Algemene wet bestuursrecht. Aangezien de daarbij gehandhaafde omgevingsvergunning niet in stand kan blijven, zal de rechtbank zelf in de zaak voorzien door het primaire besluit te herroepen. De rechtbank ziet namelijk geen aanleiding om een bestuurlijke lus toe te passen, omdat niet op voorhand duidelijk is dat dit een doelmatige en efficiënte afdoeningswijze zou inhouden. Dit heeft tot gevolg dat verweerder opnieuw dient te beslissen op de door Gevro ingediende aanvraag hem een omgevingsvergunning te verlenen.

6. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan Luvro het betaalde griffierecht vergoedt.

7. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door Luvro gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.984 (1 punt voor het indienen van het bezwaarschrift en 1 punt voor het bijwonen van de hoorzitting, 1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 496 en wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het namens Gevro ingediende beroep tegen het besluit op bezwaar van 12 februari 2015, ongegrond;

verklaart het namens Luvro ingediende beroep tegen het besluit op bezwaar van 19 augustus 2015 gegrond;

vernietigt dit besluit;

herroept het primaire besluit van 12 februari 2015;

bepaalt dat verweerder aan Luvro het betaalde griffierecht van € 167 vergoedt;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van Luvro tot een bedrag van € 1.984.